

Arrest

nr. 249 790 van 24 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 september 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 maart 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 juli 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 27 september 2019.

1.3. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Venezolaans staatsburger en afkomstig van San Félix in de staat Bolívar in Venezuela. U werkte als ober in een restaurant in Puerto Ordaz.

In februari 2018 nam u samen met een groep vrienden deel aan een bijeenkomst ter invoering van het homohuwelijk. Er kwamen tien motorrijders, leden van de colectivo's, naar jullie toe en zeiden jullie om weg te gaan. Jullie weigerden waarop zij agressief werden en hun motors op jullie gooiden. Jullie probeerden weg te lopen, maar zij vielen jullie aan. Eén van deze motorrijders gooide u op de grond en begon u te schoppen waardoor u een scheur in het bot van uw arm hebt opgelopen. Drie andere vrienden werden eveneens fysiek aangevallen. Uw vrienden kwamen u ter hulp en brachten u naar het ziekenhuis. Na dit incident was u angstig en had u paniekaanvallen. U leefde ondergedoken uit schrik dat ze u zouden herkennen en kwam enkel het huis uit om naar uw werk te gaan. In februari en maart 2018 woonde u twee maanden bij uw grootmoeder maar u keerde vervolgens terug naar uw ouderlijk huis. Door het incident hebt u een trauma opgelopen en bent u steeds bang dat de colectivo's u zullen vermoorden.

Daarnaast hebt u Venezuela verlaten omdat uw familie u omwille van uw homoseksualiteit niet aanvaardt.

U verliet Venezuela op 7 september 2018 met het vliegtuig en kwam in België aan op 9 september 2018. Op 27 maart 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw vaccinatiekaart, de vluchtgegevens van uw vlucht naar Europa en een medisch attest ter staving van de blessure aan uw arm neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U slaagde er niet het CGVS ervan te overtuigen uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of bedoelde vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u het CGVS ervan overtuigd een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48, §4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De door u aangehaalde elementen die aan de basis liggen van bedoelde vrees of bedoeld risico zijn onvoldoende zwaarwichtig.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich

hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofobie geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat u in februari 2018 het slachtoffer werd van een aanval door colectivo's toen u een bijeenkomst ter invoering van het homohuwelijk bijwoonde. U liep hierbij een wonde aan uw arm op (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt of u denkt dat die aanval specifiek tegen u gericht was, verklaart u dat u denkt van niet, omdat u nooit met iemand problemen hebt gekend. U denkt dat colectivo's jullie groep vrienden aanvielen omdat jullie hen geen aandacht schonken en hen negeerden (CGVS, p. 13 en p. 15). Uit uw verklaringen blijkt dat dit een geïsoleerd incident is. U had eerder geen persoonlijke problemen met de colectivo's. U hebt na dit incident ook geen problemen meer met hen gekend (CGVS, p. 13). U verklaart dat u na het incident schrik hebt gekregen en u in paniek was. U verklaart geen problemen meer te hebben gehad omdat u ondergedoken leefde. U verklaart in dit verband dat u niet uit ging enkel naar uw werk ging (CGVS, p. 13). Uit uw blijkt nochtans dat u naar een bijeenkomst voorafgaand aan de Gay Pride in juli 2018 en naar de Gay Pride zelf op 31 juli 2018 bent geweest (CGVS, p. 9). Gezien dit bezwaarlijk uw verklaringen met betrekking tot "ondergedoken leven" ondersteunt, wordt u gevraagd naar een verklaring. Hierbij geeft u de weinig overtuigende verklaring dat u zich niet in de menigte mengde, maar dat u louter ging kijken (CGVS, p. 15). Uit angst voor de colectivo's verhuisde u na het incident naar uw grootmoeder. Na twee maanden keerde u echter terug naar uw ouderlijk huis omdat er "niets beters is dan thuis te zijn" en omdat u zich ongemakkelijk voelde bij uw grootmoeder (CGVS, p. 14). De ernst van het door u aangehaalde incident en de door u voorgehouden vrees is hierdoor in het gedrang. Ook de vaststelling dat u pas in juni 2018 uw ontslag indiende en daarna ook nog uw opzegtermijn deed, doet afbreuk aan de ernst van het door aangehaalde incident en de door u voorgehouden vrees

Wat betreft de door u aangehaalde problemen die u omwille van uw homoseksualiteit met uw familie kende moet worden opgemerkt dat ook deze onvoldoende zijn om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wanneer u gevraagd wordt naar de problemen die u in dit verband kende, verklaart u dat uw familie u niet aanvaardt als homoseksuele man. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw moeder u een paar dagen na uw coming out wel gezegd heeft dat u altijd haar steun zou krijgen (CGVS, p. 14). Bovendien blijkt u ook nog contact te houden met uw familie; met uw moeder, uw oudste broer en uw zus (CGVS, p. 5). Uw vader heeft u na uw coming out één keer fysiek proberen aanvallen (CGVS, p. 11). U hebt sinds dit voorval echter geen contact meer met hem (CGVS, p. 11). Hij woont sinds twee jaar in Peru samen met een andere vrouw en zijn kinderen van die vrouw (CGVS, p. 4).

Voorts dient er op gewezen dat u in België aankwam op 9 september 2018 maar pas zeven maanden later, op 27 maart 2019, een verzoek tot internationale bescherming indiende. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u dat u niet wist dat u niet diende te wachten tot uw visum verlopen was, dat u nergens van op de hoogte was en dat u niet wist waar u naartoe moest (CGVS, p. 6-7). Nochtans kan en mag van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs worden verwacht dat hij of na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non. Dat u pas zeven maanden na uw aankomst in België om internationale bescherming verzocht, ondermijnt

eveneens de ernst van uw asielmotieven en getuigt niet van van daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw vaccinatiekaart en de vluchtgegevens van uw vlucht naar Europa betreffen uw identiteit, nationaliteit en reisroute, die niet ter discussie staan. Wat betreft het door u neergelegde medisch attest, dient opgemerkt dat in dit document duidelijk te lezen staat dat de behandelende arts de door u voorgestelde oorzaak van de fractuur, als “subjectief” voorstelt. De neergeschreven oorzaak is gebaseerd op uw eigen verklaringen, waardoor aan dit document geen objectieve en doorslaggevende bewijswaarde kan gegeven worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-

economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: de Vluchtelingenconventie), artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op zijn vervolging als lid van de LGBTI-gemeenschap. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij zich uitsluitend baseert op de COI Focus “Venezuela. Homoseksualiteit” van 14 januari 2019 en dat deze COI Focus echter niet zo optimistisch is als verwerende partij doet uitschijnen. Verzoeker wijst erop dat hieruit blijkt dat LGBTI-mensen de noodzakelijke wettelijke bescherming ontberen als ze geconfronteerd worden met daden van homofobie en transfobie en dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende is uitgewerkt om doeltreffend te zijn. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat er sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, ook door de autoriteiten. Veel slachtoffers durven geen klacht in te dienen. Daarenboven blijkt uit andere objectieve landeninformatie dat de loutere mogelijkheid om klacht in te dienen, nog niet betekent dat er ook bescherming wordt geboden. Verzoeker citeert in dit verband uit stuk 2 bij het verzoekschrift. Verzoeker verwijst naar stukken 2, 3, 4, 5 en 6 bij het verzoekschrift om de preciaire situatie van de LGBTI-gemeenschap in Venezuela aan te tonen. Als kwetsbare groep worden zij ook extra hard getroffen door de huidige humanitaire en veiligheidssituatie in het land. De verwerende partij heeft de preciaire situatie van de LGBTI-gemeenschap onvoldoende onderzocht. Hoewel verzoeker zelf maar een erg korte periode ten aanzien van zijn familie openlijk als homoseksueel in Venezuela heeft geleefd, werd hij toch het slachtoffer van homofoob geweld en discriminatie. Hij kwam ongeveer zes maanden voor hij de beslissing nam om zijn land te verlaten uit de kast. Hij wijst erop dat zijn familie zijn homoseksualiteit niet aanvaardt, dat hij fysiek werd aangevallen door zijn vader en dat de relatie met zijn broers erg is verslechterd. Bovendien werd hij het slachtoffer van homofoob geweld door *colectivos*, waarbij hij een scheur in zijn arm opliep (stuk 7 bij het verzoekschrift). Verzoeker benadrukt dat dit gebeurde tijdens een “gay mars” met als doel de erkenning van het homohuwelijk in Venezuela. Aangezien verzoeker geen persoonlijke problemen kende met hen, is het duidelijk dat dit een homofoob incident betreft en dat hij werd aangevallen wegens zijn geaardheid en steun voor het homohuwelijk. Als lid van een sociale groep heeft hij een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Venezuela. Het is niet omdat hij slechts één keer werd aangevallen dat verzoeker bij een terugkeer niet opnieuw het slachtoffer zal worden van homofoob geweld. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en wijst er ook op dat het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming drie maanden na het verstrijken van zijn wettig verblijf, niet betekent dat hij geen gegronde vrees heeft voor vervolging bij terugkeer. Verzoeker verwijst in dit verband naar het rapport “Beyond Proof” van het UNHCR. Verzoeker besluit dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn geaardheid verborgen zal houden bij een terugkeer naar Venezuela en verwijst naar het arrest X, Y en Z tegen Nederland van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) van 7 november 2013.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de actuele situatie in Venezuela in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst op de humanitaire omstandigheden, het beleid van de regering

en het (ontbreken van) het vooruitzicht op verbetering, de veiligheidssituatie en verzoekers kwetsbaarheid.

Inzake de humanitaire omstandigheden wijst verzoeker erop dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt, gedateerd is. Verder stelt hij dat wel degelijk bijna alle onderdanen van Venezuela in mensonwaardige omstandigheden leven. De landeninformatie –zelfs gedateerd– schetst geen positief beeld. Verzoeker verwijst naar meer recente informatie van Amnesty International van 3 september 2018, International Crisis Group van 25 september 2018 en drie persartikels uit 2018 om aan te tonen dat de situatie sindsdien verslechterd is. De situatie is verder nog verslechterd in 2019 en begin 2020. Hiervoor verwijst verzoeker naar stukken 8, 9, 10 en 11 bij het verzoekschrift. Hij wijst erop dat sinds maart 2020 de reeds zwaar overbelaste gezondheidszorgstelsels nog meer onder druk staan door de COVID-19 crisis. Verzoeker verwijst in dit verband naar stukken 13, 14, 15 en 16 bij het verzoekschrift en naar een bericht van Human Rights Watch van 26 mei 2020. Er wordt verwacht dat de COVID-19 pandemie nog meer voor een voedselcrisis zal zorgen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de impact van deze pandemie op de humanitaire en socio-economische situatie in Venezuela. Verzoeker verwijst ook naar nieuwe sancties opgelegd door de Verenigde Staten en verwijst naar stukken 9, 17, 18 en 19 bij het verzoekschrift. Vervolgens verwijst verzoeker naar de stukken 20, 21, 22, 23 en 24 bij het verzoekschrift die handelen over de slechte economische situatie en de voedselonzeekerheid. Het UNHCR geeft aan dat het aantal mensen dat Venezuela ontvlucht almaar stijgt (stukken 25, 9 en 21 bij het verzoekschrift). Verzoeker wijst erop dat sommige auteurs de humanitaire crisis in Venezuela vergelijken met de crisis in Syrië (stuk 26 bij het verzoekschrift). Met betrekking tot de nood aan internationale bescherming en de achteruitgang van de veiligheidssituatie wijst verzoeker erop dat in maart 2018 het UNHCR de *“Guidance note on the outflow of Venezuelans”* publiceerde waarin het UNHCR stelt dat er in hoofde van elke Venezolaanse burger sprake is van een weerlegbaar vermoeden van behoefte tot internationale bescherming en dat in een arrest van 15 januari 2019 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), met verwijzing naar onder meer deze Guidance note stelde dat de veiligheidssituatie in Venezuela volatiel is. Het UNHCR publiceerde in mei 2019 een update van deze richtlijnen en geeft aan dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Venezuela verslechterd is en meent dat, op basis van de Cartagena Declaration, de meerderheid van de Venezolanen nood heeft aan internationale bescherming. Het UNHCR heeft zijn boodschap verscherpt in 2019 daar het nu stelt dat de meerderheid van de Venezolanen effectief internationale bescherming nodig heeft, het UNHCR spreekt zich uit tegen gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers.

Inzake het beleid van de regering en het vooruitzicht op verbetering, stelt verzoeker dat er geen verbetering in zicht is en dat de huidige levensomstandigheden in Venezuela het directe resultaat zijn van overheidsmaatregelen. Verzoeker verwijst naar de COI Focus van 6 maart 2018 en van 20 maart 2018 waaruit blijkt dat de overheid weigert verkiezingen te houden. Dat de problemen veroorzaakt worden door de overheid wordt volgens verzoeker bevestigd door de stukken 9, 23, 26 en 28 van het verzoekschrift en door *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van de *Officer of the High Commissioner of Human Rights* van juni 2018 en *“How to respond to Venezuela’s Humanitarian Emergency”* van de International Crisis Group van 25 september 2018.

Inzake de veiligheidssituatie stelt verzoeker dat de verwerende partij zich beperkt tot een beoordeling van het geweld in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar nalaat om deze situatie in rekening te brengen in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat in tegenstelling tot de COI Focus van april 2018, in de nieuwe COI Focussen over de veiligheidssituatie van april en juli 2019, die vermeld worden in de bestreden beslissing, nauwelijks wordt ingegaan op de veiligheidssituatie van de burgerbevolking in het algemeen in Venezuela. Volgens verzoeker kan hieruit niet worden afgeleid dat het geweld in Venezuela hoofdzakelijk doelgericht is. Verzoeker stelt dat deze situatie wordt bevestigd door stukken 21, 27 en 11 bij het verzoekschrift. Verzoeker betwist niet dat er actueel geen sprake is van een intern of internationaal gewapend conflict in Venezuela maar meent dat de problematische veiligheidssituatie wel moet worden meegenomen in de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de verwerende partij in deze erg problematische algemene context het kwetsbare profiel van verzoeker over het hoofd wordt gezien, de bestreden beslissing is op dit punt erg summier gemotiveerd. Er wordt geen rekening gehouden met verzoekers individuele situatie: als homoseksueel wordt hij extra hard geraakt door de humanitaire omstandigheden in het land. Verzoeker verwijst naar de COI Focus van 14 januari 2019, naar stukken 4 en 29 bij het verzoekschrift en naar twee

internetartikelen van 30 januari 2018 en 5 juli 2019 over de situatie van de LGBTI-gemeenschap in Venezuela.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

1. (...)
2. LGBTI Network of Venezuela, "Human Rights Situation of Lesbian, Gays, Bisexual, Trans and Intersex persons in Venezuela", mei 2015;
https://www.ecoi.net/en/file/local/1269735/1930_1437123975_int-ccpr-css-ven-20596-e.pdf;
3. US DEPARTMENT OF STATE, *Annual report on human rights in 2019. Venezuela*, 11 maart 2020, <https://www.ecoi.net/en/document/2026416.html>;
4. FREEDOM HOUSE, *Annual report on political rights and civil liberties in 2019*, 4 maart 2020, <https://www.ecoi.net/en/document/2Q25961.html>;
5. Immigration and Refugee Board of Canada, *Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014)*, 13 juni 2014, <https://www.refworld.org/docid/53bl26844.html>;
6. Red LGBTI Venezuela, "'A summary on Lesbian, Gay, Bisexual Trans and Intersex (LGBTI) human rights issues in Venezuela and recommendations by Red LGBTI de Venezuela and Union Afirmativa de Venezuela", 2016, te consulteren op https://ilqa.org/downloads/SUMMARY_VENEZUELA.pdf;
7. Medisch attest dd. 16.07.2019;
8. HUMAN RIGHTS WATCH, *Annual report on the human rights situation in 2019 - Venezuela*, 14 januari 2020, <https://www.ecoi.net/en/document/2022723.html>;
9. AMNESTY INTERNATIONAL, *Report on the human rights situation covering 2019 - Venezuela*, 27 februari 2020, <https://www.ecoi.net/en/document/2025448.html>;
10. UNOCHA, *Venezuela. Situation Report*, 18 februari 2020, <https://reports.unocha.org/en/countrv/venezuela-bolivarian-republic-of/>;
11. HUMAN RIGHTS COUNCIL, *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela. Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, A/HRC/41/18, 5 juli 2019, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
12. THE GUARDIAN, *Mask, gown, gloves - none of that exists: Venezuela's coronavirus crisis*, 17 maart 2020, <https://www.theguardian.com/world/2020/mar/17/maskgown-gloves-none-of-that-exists-venezuelas-coronavirus-crisis>;
13. REUTERS, *Quarantine threatens to deepen Venezuelan crisis as roadblocks snarl food supplies*, 17 maart 2020, <https://www.reuters.com/article/us-health-coronavirus-venezuela/quarantine-threatens-to-deepen-venezuelan-crisis-as-roadblockssnarl-food-supplies-idUSKBN2143QY>;
14. CARITAS, *Venezuelans caught between a rock and a hard place as covid-19 takes hold*, 10 mei 2020, <https://www.caritas.org/2020/05/covid-19-in-venezuela/>;
15. STANDAARD, *Politieke spanning, lege winkelrekken en een pandemie: de Venezolaanse perfecte storm*, 29 april 2020, https://www.standaard.be/cnt/dmf20200429_04938938;
16. BBC, *Why coronavirus could be catastrophic for Venezuela*, 12 april 2020, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-52204225>;
17. VRT, *Trump voert druk op Venezolaanse president Maduro op met bijkomende economische sancties*, 6 augustus 2019, <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/08/06/trump-voert-druk-tegen-venezolaanse-president-maduro-opvia-econ/>;
18. REUTERS, *U.S. sanctions on Venezuela may worsen crisis: U.N. rights chief*, 8 augustus 2019, <https://www.reuters.com/article/us-venezuela-security-un/u-s-sanctions-on-venezuela-may-worsen-crisis-u-n-rights-chief-idUSKCNIUY281>;
19. OHCHR - UN Office of the High Commissioner for Human Rights, *Venezuela must offer concrete steps to end humanitarian crisis, say UN experts*, 6 May 2020, <https://www.ecoi.net/en/document/2029803.html>;
20. STANDAARD, *Een maandloon voor een kip*, 14 januari 2020, https://www.standaard.be/cnt/dmf20200113_04804176;
21. CNBC, *Venezuela hyperinflation hits 10 million percent. 'Shock therapy' may be only chance to undo the economic damage*, 5 augustus 2019, <https://www.cnbc.com/2019/08/02/venezuela-inflation-at-10-million-percent-itstime-for-shock-therapy.html>;
22. THE GUARDIAN, *One in three Venezuelans not getting enough to eat, UN finds*, 24 februari 2020, <https://www.theguardian.com/world/2020/feb/24/venezuela-hungry-food-insecure-un-world-food-program>;

23. THE GUARDIAN, *Aid workers toil amid crisis and corruption to give Venezuelans the drugs they need*, 9 januari 2020, <https://www.theguardian.com/global-development/2020/jan/09/venezuela-aid-drugs-healthcare-aid-maduro>;
24. THE GUARDIAN, *Venezuela: hyperinflation leads to new banknotes for second time in a year*, 12 juni 2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/jun/12/venezuela-releases-new-bank-notes-bolivars-hyperinflation>;
25. UNHCR, *Guidance note on international protection considerations for Venezuelans - Update I*, mei 2019, <https://www.ecoi.net/en/file/local/2009119/5cd1950f4.pdf>;
26. D. BAHAR et M. DOOLEY, *Venezuela refugee crisis to become the largest and most underfunded in modern history*, 9 december 2019, <https://www.brookings.edu/blog/up-front/2019/12/09/venezuela-refugee-crisis-to-become-the-largest-and-most-underfunded-in-modern-history/>;
27. IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela*, 31 december 2017, <http://www.oas.org/en/iachr/reports/pdfs/Venezuela2018-en.pdf>;
28. WILSON CENTER, *Understanding the Venezuelan Refugee Crisis*, 13 september 2019, <https://www.wilsoncenter.org/article/understanding-the-venezuelan-refugee-crisis>;
29. VOA NEWS, *Living in Venezuela Now is Hard, Being LGBT Makes it Harder*, 4 februari 2019, <https://www.voanews.com/americas/living-venezuela-now-hard-being-lgbt-makes-it-harder>.

2.2.2. Per drager brengt verwerende partij op 19 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waarin de weblinken worden weergegeven van en geciteerd wordt uit:

- “COI Focus. Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders” van 25 november 2020;
- “COI Focus Venezuela: Situatieschets” van 15 mei 2020;
- “EASO: Venezuela Country Focus” van augustus 2020;
- « COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire » van 4 april 2019;
- “COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie” (addendum) van 1 juli 2019.

2.2.3. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient verzoeker op 21 januari 2021 een aanvullende nota in waarbij hij volgende stukken voegt:

1. EASO, *Venezuela. Country Focus*, augustus 2020
https://www.ecoi.net/en/file/local/2036393/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf;
2. INTER-AMERICAN COMMISSION ON HUMAN RIGHTS, *Annual Report 2019. Chapter IV.B Venezuela*, 2020;
<http://www.oas.org/en/iachr/docs/annual/2019/docs/IA2019cap4BVE-en.pdf>;
3. HUMAN RIGHTS COUNCIL, Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights. Outcomes of the investigation into allegations of possible human right violations of the human rights to life, liberty and physical and moral integrity in the Bolivarian Republic of Venezuela, A/HCR/44/20, 1 juli 2020;
https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HCR_44_20_AUV.pdf;
4. HUMAN RIGHTS WATCH, *Venezuela: Abusive treatment of Returnees*, 13 oktober 2020,
<https://www.hrw.org/news/2020/10/13/venezuela-abusive-treatment-returnees>;
5. ORGANISATION OF AMERICAN STATES, *Situation of Venezuelans who have returned and are trying to return to their country in the context of COVID-19*, September 2020,
https://www.oas.org/documents/eng/press/OAS_Venezuelan-Returnees_ENG.pdf;
6. HUMAN RIGHTS WATCH, *Annual report on the human rights situation in 2020*, 13 januari 2021,
<https://www.ecoi.net/en/document/2043742.html>.

2.2.4. Ter zitting van 27 januari 2021 vraagt de Raad aan verzoeker om een overlijdensakte voor te leggen van zijn moeder, van wie hij ter zitting verklaart dat deze overleden is in februari 2020. Bij aangetekende zendingen van 5 en 15 februari 2021 dient verzoeker een kopie van deze overlijdensakte in en een beëdigde vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in slaagde het CGVS ervan te overtuigen zijn land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of bedoelde vrees te hebben bij terugkeer naar zijn land, evenmin heeft hij het CGVS ervan overtuigd een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade: de door verzoeker aangehaalde elementen die aan de basis liggen van zijn vrees of bedoeld risico zijn onvoldoende zwaarwichtig. Het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela is op zich niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling: op basis van de beschikbare informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging, zodat een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft (i) de aanval van de colectivo's toen verzoeker een bijeenkomst ter invoering van het homohuwelijk bijwoonde, is een geïsoleerd incident, verzoeker had daarvoor en daarna geen problemen met de colectivo's, verzoeker verklaarde dat hij ondergedoken leefde maar ging toch naar een bijeenkomst voorafgaand aan de Gay Pride en naar de Gay Pride zelf, verzoeker verhuisde tijdelijk naar zijn grootmoeder maar ging dan toch terug naar zijn ouderlijk huis, de ernst van het incident en verzoekers voorgehouden vrees komen hierdoor in het gedrang, verzoeker diende pas in juni 2018 zijn ontslag in en deed nog zijn opzegtermijn, dit doet ook afbreuk aan de ernst van het incident en de voorgehouden vrees (ii) de problemen die verzoeker had met zijn familie omwille van zijn homoseksualiteit zijn onvoldoende om te spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekers moeder verklaarde enkele dagen na zijn coming out dat verzoeker altijd haar steun zou krijgen, verzoeker heeft nog contact met zijn familie, nl. zijn moeder, oudste broer en zus, zijn vader heeft hem één keer fysiek proberen aan te vallen, sindsdien heeft verzoeker geen contact meer met hem, zijn vader woont sinds twee jaar in Peru met een andere vrouw (III) verzoeker heeft na zijn aankomst in België zeven maanden gewacht om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, nochtans kan van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, redelijkerwijs verwacht worden dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, dit ondermijnt de ernst van zijn asielmotieven (iv) de documenten die verzoeker neerlegt kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij samen met een groep vrienden deelnam aan een bijeenkomst ter invoering van het homohuwelijk. De groep werd aangevallen door colectivo's. Verschillende personen waaronder verzoeker werden fysiek aangevallen. Na dit incident was verzoeker bang en kreeg hij paniekaanvallen, hij is bang dat de colectivo's hem zullen vermoorden. Hij heeft Venezuela om die reden verlaten en ook omdat zijn familie zijn homoseksualiteit

niet aanvaardt. Bij een terugkeer vreest verzoeker vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid en hij vreest zijn familie.

2.3.4.2. De Raad benadrukt vooreerst dat hij deze geaardheid net zo min als de commissaris-generaal in twijfel wenst te trekken, doch dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden toegelicht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat u in februari 2018 het slachtoffer werd van een aanval door colectivo's toen u een bijeenkomst ter invoering van het homohuwelijk bijwoonde. U liep hierbij een wonde aan uw arm op (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt of u denkt dat die aanval specifiek tegen u gericht was, verklaart u dat u denkt van niet, omdat u nooit met iemand problemen hebt gekend. U denkt dat colectivo's jullie groep vrienden aanvielen omdat jullie hen geen aandacht schonken en hen negeerden (CGVS, p. 13 en p. 15). Uit uw verklaringen blijkt dat dit een geïsoleerd incident is. U had eerder geen persoonlijke problemen met de colectivo's. U hebt na dit incident ook geen problemen meer met hen gekend (CGVS, p. 13). U verklaart dat u na het incident schrik hebt gekregen en u in paniek was. U verklaart geen problemen meer te hebben gehad omdat u ondergedoken leefde. U verklaart in dit verband dat u niet uit ging enkel naar uw werk ging (CGVS, p. 13). Uit uw blijkt nochtans dat u naar een bijeenkomst voorafgaand aan de Gay Pride in juli 2018 en naar de Gay Pride zelf op 31 juli 2018 bent geweest (CGVS, p. 9). Gezien dit bezwaarlijk uw verklaringen met betrekking tot “ondergedoken leven” ondersteunt, wordt u gevraagd naar een verklaring. Hierbij geeft u de weinig overtuigende verklaring dat u zich niet in de menigte mengde, maar dat u louter ging kijken (CGVS, p. 15). Uit angst voor de colectivo's verhuisde u na het incident naar uw grootmoeder. Na twee maanden keerde u echter terug naar uw ouderlijk huis omdat er “niets beters is dan thuis te zijn” en omdat u zich ongemakkelijk voelde bij uw grootmoeder (CGVS, p. 14). De ernst van het door u aangehaalde incident en de door u voorgehouden vrees is hierdoor in het gedrang. Ook de vaststelling dat u pas in juni 2018 uw ontslag indiende en daarna ook nog uw opzegtermijn deed, doet afbreuk aan de ernst van het door aangehaalde incident en de door u voorgehouden vrees

Wat betreft de door u aangehaalde problemen die u omwille van uw homoseksualiteit met uw familie kende moet worden opgemerkt dat ook deze onvoldoende zijn om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wanneer u gevraagd wordt naar de problemen die u in dit verband kende, verklaart u dat uw familie u niet aanvaardt als homoseksuele man. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw moeder u een paar dagen na uw coming out wel gezegd heeft dat u altijd haar steun zou krijgen (CGVS, p. 14). Bovendien blijkt u ook nog contact te houden met uw familie; met uw moeder, uw oudste broer en uw zus (CGVS, p. 5). Uw vader heeft u na uw coming out één keer fysiek proberen aanvallen (CGVS, p. 11). U hebt sinds dit voorval echter geen contact meer met hem (CGVS, p. 11). Hij woont sinds twee jaar in Peru samen met een andere vrouw en zijn kinderen van die vrouw (CGVS, p. 4).”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief

dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij poneert louter een vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid en hij verwijst naar de algemene situatie van homoseksuelen in Venezuela, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Ook in zijn aanvullende nota verwijst verzoeker naar de algemene situatie van de LGBTI-gemeenschap in Venezuela.

De hoger aangehaalde motivering van de commissaris-generaal getuigt echter van een genuanceerde analyse waarbij enerzijds terdege rekening wordt gehouden met het feit dat de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofoob geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds terecht wordt opgemerkt dat eventuele oplossingen sterk afhangen van de context waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet. In haar aanvullende nota voegt de verwerende partij meer recente informatie toe, met name de COI Focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders*" van 25 november 2020. Uit de informatie die verzoeker aanhaalt kan niet blijken dat het homofoob geweld en discriminatie systematisch is noch dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het voorwerp uitmaakt van groepsvervolging. De algemene overwegingen met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Venezuela in enkele arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, zijn niet van aard hieraan afbreuk te doen. Ook de informatie die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (stukken 1 en 2), doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker *in concreto* en met inachtneming van zijn individuele situatie aannemelijk te maken dat hij in Venezuela persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn seksuele geaardheid, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

De enige concrete kritiek in verband met deze motieven betreft het feit dat zijn familie zijn homoseksualiteit niet aanvaardt en dat hij het slachtoffer werd van homofoob geweld door colectivos. In dit verband stelt de Raad vast dat het incident met de colectivos een geïsoleerd incident was, dat verzoeker daarvoor en ook daarna geen problemen met de colectivos kende omdat hij ondergedoken leefde (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13), dat verzoeker daarna nog, ondanks zijn verklaring ondergedoken te leven, naar een bijeenkomst voorafgaand aan de Gay Pride ging in juli 2018 en naar de Gay Pride zelf op 31 juli 2018 (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9), wat afbreuk doet aan het feit dat hij werkelijk ondergedoken zou geleefd hebben, aan de ernst van het incident en aan verzoekers voorgehouden vrees. Verzoeker uit hierop geen enkele kritiek. De Raad eigent zich deze motieven van de bestreden beslissing toe.

Inzake zijn familie stelt de Raad vast dat verzoeker gedurende twee maanden naar zijn grootmoeder verhuisde uit angst voor de colectivos (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14), maar dan toch naar zijn ouderlijk huis terugkeerde omdat er "niets beters is dan thuis te zijn" (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14), wat bezwaarlijk te rijmen valt met zijn beweerde vrees voor zijn familie en meer bepaald zijn oudste broer, die ook in het ouderlijk huis bij verzoekers moeder woonde. Bovendien verklaarde zijn moeder hem toch te steunen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14) en onderhoudt verzoeker nog contact met deze oudste broer en zijn zus (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), weliswaar om nieuws te krijgen over de gezondheidstoestand van zijn moeder maar hieruit blijkt alleszins dat niet alle contact verbroken is.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van een zorgvuldige afweging van het geheel van de hoger genoemde elementen terecht motiveert dat het enkele gegeven van verzoekers homoseksuele geaardheid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Ter zitting wordt meegedeeld dat de moeder van verzoeker in februari 2020 is overleden. De raadsman van verzoeker benadrukt dat dit een grote impact heeft op de terugkeersituatie van verzoeker. Op verzoek van de Raad wordt een kopie van deze overlijdensakte met vertaling aan de Raad bezorgd op 5 en 15 februari 2021. De Raad merkt in dit verband op dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker plaatsvond op 27 september 2019 en dat de bestreden beslissing dateert van 29 april 2020. Verzoeker had het overlijden van zijn moeder reeds kunnen meedelen aan het CGVS of kunnen vermelden in het verzoekschrift dat werd ingediend op 28 mei 2020. Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat huidig beroep werd ingediend tijdens de moeilijke omstandigheden van de eerste lockdown in België naar aanleiding van de COVID-19 pandemie. Een overlijden betreft echter informatie die ook schriftelijk kan

gecommuniceerd worden en gezien er verschillende maanden over gingen, was er ook tijd om intussen de eventuele nodige vertalingen te doen. Maar nog daargelaten het overlijden van verzoekers moeder wordt het volgende opgemerkt. Verzoeker deelde ter zitting mee nog contact te hebben met zijn oudere broer, weliswaar minder dan toen hun moeder nog leefde, maar hieruit blijkt dat zijn oudste broer geen contact vermijdt omwille van verzoekers homoseksualiteit. Verder verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij ook nog contact onderhoudt met een broer van de andere familie van zijn vader, de vader heeft drie kinderen met zijn andere vrouw (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Verzoeker is dus niet helemaal verstoken van familie in Venezuela die niet het contact met hem verbroken heeft. Inzake huisvesting (voor zijn vertrek woonde verzoeker bij zijn moeder) wordt opgemerkt dat verzoeker een volwassen man is die voor zijn vertrek naar België aan het werk was in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud, p. 8) en dat uit zijn verklaringen ook blijkt dat hij twee maanden bij zijn grootmoeder heeft kunnen wonen (notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het overlijden van zijn moeder een zodanige invloed heeft dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Venezuela.

2.3.4.3. Verzoeker doet geen afbreuk aan de afweging dat het enkele gegeven van verzoekers homoseksuele geaardheid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde, door bepaalde bevindingen van de COI Focus waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken. Verzoeker wijst erop dat hieruit blijkt dat LGBTI-mensen de noodzakelijke wettelijke bescherming ontberen als ze geconfronteerd worden met daden van homofobie en transfobie en dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende is uitgewerkt om doeltreffend te zijn. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat er sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, ook door de autoriteiten. Veel slachtoffers durven geen klacht in te dienen. De loutere mogelijkheid om klacht in te dienen, betekent volgens verzoeker nog niet dat er ook bescherming wordt geboden. Ook het gegeven dat deze bevindingen bevestigd worden door de informatie die verzoeker zelf voegt (stukkenbundel bij het verzoekschrift, stukken 2-6; aanvullende nota, stukken 1 en 2), doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid, doch blijft daartoe in gebreke. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft verzoeker naast een geïsoleerd incident -wat hij niet op concrete wijze betwist- dat betrekking had op verschillende personen waaronder verzoeker, geen persoonlijke problemen aangehaald waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad volgt verzoeker in zoverre hij betoogt dat de beoordeling van de vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet een toekomstgericht onderzoek vereist, doch benadrukt dat het een individuele beoordeling betreft waarbij rekening dient te worden gehouden met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeker en dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Waar verzoeker aanvoert dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) blijkt dat niet kan worden verwacht dat hij zijn geaardheid verborgen zal houden bij een terugkeer naar Venezuela, wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij zijn seksuele geaardheid in Venezuela verborgen moest houden. Verzoeker verklaarde immers dat hij aan zijn familie verteld heeft dat hij homoseksueel was toen hij 33 jaar oud was (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11), in het jaar 2018 (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). In dat jaar nam hij ook deel aan gay marsen, in februari 2018 en in juli 2018. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor hij Venezuela verliet in september 2018, hij tot juni 2018 werkte als ober in een restaurant (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij daar (of elders) zijn geaardheid geheim moest houden. Verzoekers moeder verklaarde dat ze hem zou blijven steunen, zijn vader aanvaardde het niet en wilde hem slaan toen hij erachter kwam, zijn oudste broer aanvaardde het ook niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). Verzoekers vader woont echter met zijn nieuwe vrouw in Peru (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5) en met zijn oudste broer heeft verzoeker nog steeds contact (zie hierboven), zodat niet van een breuk van de relatie met zijn broer kan worden gesproken. Alleszins blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij hierdoor met zijn familie ernstige problemen kende. Verzoeker stelt dat hij deelnam aan de bijeenkomst in februari 2018 ter ondersteuning van het homohuwelijk met een groep vrienden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12) zodat hieruit blijkt dat hij met gelijkgezinden in contact kwam. Hij kon ook nog in juli 2018 deelnemen

aan de voorbereiding van de Gay Pride en hij woonde de Gay Pride bij, waaruit blijkt dat verzoeker zich openlijk kon uiten als homoseksueel (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15).

Waar verzoeker in de aanvullende nota recente rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt (hierna het EHRM), B. en C. t. Zwitserland van 17 november 2020, betreft dit opnieuw de situatie dat niemand kan worden verplicht om zijn seksuele geaardheid te verbergen om vervolging te vermijden. In dit verband wordt verwezen naar wat hierboven gesteld wordt.

Verzoeker voert aan dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij pas drie maanden na het verstrijken van zijn wettig verblijf overeenkomstig artikel 50 van de Vreemdelingenwet een verzoek heeft ingediend. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 50, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat een *“vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen”*, *“voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden, een verzoek om internationale bescherming”* moet doen. Verzoeker heeft dit niet gedaan, zodat hij niet dienstig naar dit artikel kan verwijzen. De argumentatie in het verzoekschrift, waar verzoeker verwijst naar *“Beyond Proof”* van het UNHCR en artikel 10 van de Asielprocedurerichtlijn, vergoelijkt niet waarom verzoeker zes à zeven maanden na zijn binnenkomst in België gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een beroep doet op de autoriteiten om bescherming te verkrijgen. Dat verzoeker dit niet gedaan heeft, ondermijnt de ernst van zijn asielmotieven en getuigt niet van een daadwerkelijke vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Inzake artikel 10 van de Procedurerichtlijn wijst de Raad erop dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet louter geweigerd wordt om reden van de laattijdigheid van zijn verzoek.

Aangaande de verwonding aan zijn arm waarvoor verzoeker een medisch attest bijbrengt van 16 juli 2019 van een orthopedisch chirurg van het ZNA Stuivenberg, blijkt uit dit attest dat verzoeker een *“fractuur ulna heeft met lichte bowing”*. Verzoeker heeft dit attest ook voorgelegd bij het CGVS. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht opgemerkt: *“Wat betreft het door u neergelegde medisch attest, dient opgemerkt dat in dit document duidelijk te lezen staat dat de behandelende arts de door u voorgestelde oorzaak van de fractuur, als “subjectief” voorstelt. De neergeschreven oorzaak is gebaseerd op uw eigen verklaringen, waardoor aan dit document geen objectieve en doorslaggevende bewijswaarde kan gegeven worden.”* De Raad merkt nog bijkomend op dat een arts wel een diagnose kan stellen en verwondingen kan vaststellen, maar dat hij zich niet kan uitspreken over de specifieke omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen.

De overige documenten die verzoeker voorlegt, met name zijn paspoort, identiteitskaart, vaccinatiekaart en de vluchtgegevens van zijn vlucht naar Europa, hebben betrekking op elementen die *in casu* niet worden betwist. Verzoeker heeft dus geen documenten neergelegd die de Raad ertoe nopen de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven te wijzigen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet

aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd of bedreigd omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker erop wijst dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen verouderd is en dat de situatie intussen nog is verergerd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in haar aanvullende nota van 19 januari 2021 verwijst naar meer recente informatie over de humanitaire en socio-economische situatie, namelijk de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 en de *“EASO: Venezuela Country Focus”* van augustus 2020. In haar aanvullende nota stelt de verwerende partij: *“Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De verzoeker dient daarentegen aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting, wat de verzoeker niet aantoont.”*

In het verzoekschrift wijst verzoeker op zijn kwetsbaarheid als homoseksuelen waardoor hij extra hard wordt geraakt door de humanitaire omstandigheden in het land. Hij wijst op zijn familiaal netwerk (zijn moeder) dat niet zal volstaan en op het feit dat hij moeilijkheden zal ondervinden op de arbeidsmarkt nu hij zich geout heeft als homoseksuelen. Er is discriminatie op de arbeidsmarkt, op vlak van het verkrijgen van medische hulp en het verkrijgen van voedsel en huisvesting. Deze zaken worden echter door verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Wat betreft zijn familiaal netwerk en zijn tewerkstelling wordt daarnaast ook nog verwezen naar wat onder punt 2.3.4.3 werd gesteld.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Verzoeker wijst op de COVID-19 pandemie in Venezuela en voert in zijn aanvullende nota nog aan dat Venezolanen die thans terugkeren naar het land omwille van de COVID-19 pandemie voor onbepaalde duur in quarantaine worden geplaatst en dit in erbarmelijke omstandigheden, die volgens hem moeten worden omschreven als een onmenselijke behandeling. Hiertoe verwijst hij nog naar Human Rights Watch, *“Venezuela. Abusive Treatment of Returnees”* van 13 oktober 2020 (stuk 4 bij de aanvullende nota) en Organisation of American States, *“Situation of Venezuelans who have returned and are trying to return to their country in the context of COVID-19”* van september 2020 (stuk 5 bij de aanvullende nota). Uit de landeninformatie die verzoeker aanhaalt, blijkt evenwel dat deze enkel verwijst naar de situatie van Venezolanen die via de landsgrenzen met Colombia en Brazilië trachten terug te keren naar hun land van herkomst. De Raad merkt nog op dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat, als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie, het aantal personen die de grens kunnen oversteken dagelijks wordt beperkt en dat er testprotocollen gelden, waarbij iedere persoon uitgebreide testen moet ondergaan en verplicht in quarantaine moet blijven in een *“PASI-centre”*. Er dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns en quarantaines hebben afgekondigd in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. Hoewel in de door verzoeker bijgebrachte informatie inderdaad melding wordt gemaakt van het feit dat de quarantaine vaak langer duurt dan deze die wordt aangeraden door de WHO en de omstandigheden in bepaalde *“PASI-centers”* verre van ideaal zijn, liggen de maatregelen die getroffen worden door de Venezolaanse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze maatregelen zijn strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Venezuela als gevolg van de COVID-19 pandemie. De Raad merkt op dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van één

van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt.

2.3.5.4. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de algemene situatie van ernstig geweld in Venezuela en meer bepaald in Bolívar, vanwaar verzoeker afkomstig is, wordt het volgende opgemerkt.

Uit de landeninformatie blijkt dat de deelstaat Bolívar een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals criminele groeperingen en guerrilla's. Hierdoor is er in deze deelstaat dan ook een hogere prevalentie van crimineel geweld. Zo was er in 2019 sprake van 896 gewelddadige sterfgevallen op een inwonersaantal van 1.413.115 personen, waarbij deze overlijdens voor 41,78 % werden veroorzaakt door criminele feiten zonder opgehelderd motief, voor 19,34 % door huurmoorden, voor 14,31 % door gewelddadige overvallen, voor 10,44 % door afrekeningen, voor 4,84 % door gewapende confrontaties, voor 2,71 % door gendergeweld en voor 1,74 % door sociale protesten. De belangrijkste criminele groeperingen in de deelstaat Bolívar maken de *sindicatos* uit die gerund worden door de zogenaamde *pranes*. Hoewel zij initieel door de lokale autoriteiten werden bewapend en ingezet om onder andere de mijnen te bewaken, werden zij meer financieel onafhankelijk en konden ze zich territoriaal uitbreiden en hun eigen wapens kopen. Hierdoor werden ze ook veel moeilijker te controleren door de lokale autoriteiten. Daarnaast is er een toenemende mate van aanwezigheid van de guerrillagroepen uit Colombia, die zich verder uitbreiden in de deelstaat Bolívar (COI Focus, "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020, p. 31-32).

Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in de deelstaat Bolívar voornamelijk gelieerd is aan de controle over de mijnen, waarbij de georganiseerde misdaad, guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten strijden voor de controle van de minerale rijkdom (EASO, "Country of Origin Information Report. Venezuela. Country Focus" van augustus 2020, p. 89 en COI Focus, "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020, p. 30). De controle van de *sindicatos* over de lokale bevolking is groot. Deze groeperingen beheersen een breed portfolio van illegale activiteiten, waaronder afpersing, witwassen van geld en drugshandel én leggen hun eigen strikte regels op aan de gemeenschappen waarin ze actief zijn. Anderzijds hebben guerrillastrijders inwoners van de dorpen benaderd en "bescherming" aangeboden tegen de *sindicatos*. De criminele groeperingen hebben ook een grote controle over de mijnwerkers. Het zijn de gewapende groeperingen die de effectieve controle hebben over de mijnen en de informele nederzettingen van werkers die hierrond ontstaan. Meer algemeen zou de drugshandel, de gewapende confrontaties tussen staatstroepen en gewapende groepen, de afpersing en illegale goudwinning Zuid-Venezuela, waaronder de deelstaat Bolívar, hebben getransformeerd tot een regio waar burgers in een parallelle staat leven die wordt geregeerd door georganiseerde misdaad (COI Focus, "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020, p. 30-31). Het uitoefenen van controle over de mijnen geeft aanleiding tot schietpartijen tussen leden van Venezolaanse strijdkrachten en de *sindicatos*, of tussen *sindicatos* en de Colombiaanse guerrillagroepen. Hierbij vallen vaak meerdere slachtoffers, waaronder ook vrouwen en kinderen. De vele clashes tussen de criminele en guerrillagroeperingen onderling zorgen ook voor slachtoffers onder de mijnwerkers. Een incident op 15 oktober 2019 betrof minstens 16 vermisten en 6 gewonden in de Los-Candados-mijn tijdens een confrontatie tussen een *sindicato* en de ELN (Ejército de Liberación Nacional), bij een schietpartij op 22 november 2019 werden acht personen gedood op het grondgebied van één van de mijngebieden in de Orinoco-mijnbouwboog. Daarenboven blijkt dat de protestacties van de inheemse bevolking tegen deze bezetting van hun grondgebied in het kader van de ontmining in *Arco Minero del Orinoco* op excessieve wijze en met buitensporig geweld werden ontmoet door zowel overheidsagenten als criminele, gewapende groeperingen. Tussen 22 en 28 februari 2019 werden daarbij 7 personen (waaronder 4 leden van de inheemse bevolking) vermoord, 57 personen (waarvan 22 inheemse) raakten gewond en 62 personen (waarvan 23 inheemse) werden arbitrair vastgehouden. Naast de illegale mijnbouw worden deze criminele groeperingen ook aangetrokken door de regio omwille van het feit dat het makkelijk is de jongeren uit de arme en achtergestelde gebieden te rekruteren (EASO, "Country of Origin Information Report. Venezuela. Country Focus" van augustus 2020, p. 64 en 99-101 en COI Focus, "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020, p. 32 -33).

Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat de situatie in Bolívar problematisch en ernstig is. Evenwel is het crimineel geweld in de deelstaat Bolívar voornamelijk doelgericht, waarbij het voornamelijk betrekking heeft op de illegale mijnontginning in deze regio. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Bolívar volstaat dan ook niet om een reëel risico aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Bolívar dringt zich

vervolgens op, waarbij het aan verzoeker is om een reëel risico op crimineel geweld te individualiseren en te concretiseren.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen informatie wordt bijgebracht over de situatie in Bolívar, noch elementen worden aangebracht waaruit kan blijken dat verzoeker in het verleden zou zijn gevisieerd door het crimineel geweld of door de guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten in Bolívar of in het geval van terugkeer naar Bolívar hieraan zal worden blootgesteld. Verzoeker maakt ook doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk in het vizier te zijn gekomen van gewapende groeperingen in de deelstaat Bolívar. Zoals hierboven reeds gesteld betwist verzoeker niet dat het incident met de colectivos een geïsoleerd incident was en dat hij daarvoor en daarna geen problemen meer met hen kende, ondanks zijn deelname aan een voorbereiding van de Gay Pride en aan de Gay Pride zelf.

Verder worden ook geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat hij een specifieke kwetsbaarheid heeft waardoor hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het crimineel geweld in Bolívar. Ook wordt niet aangetoond dat hij tot een specifieke groep behoort die systematisch aan onmenselijke of vernederende behandeling wordt onderworpen in Bolívar. Zo is verzoeker immers geen mijnwerker, maar werkte hij als ober in een restaurant. Gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker blijken er geen concrete en ernstige indicaties dat hij in de deelstaat Bolívar een verhoogd risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling door criminele bendes of gewapende groeperingen.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar persartikels en rapporten waarin wordt bericht over het geweld in Venezuela in het algemeen, maar waarin niet wordt ingegaan op de situatie in Bolívar en zonder dit te betrekken op de individuele situatie van verzoeker, volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan te tonen in hoofde van verzoeker.

2.3.5.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt op individuele basis gepleegd. Dit politieel en crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een

gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn en tot aan zijn vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in San Felix in de deelstaat Bolívar.

De deelstaat Bolívar geldt als één van de meest gewelddadige staten van Venezuela.

Uit de COI Focus "*Venezuela Situatieschets*" van 15 mei 2020 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen en 484 gewapende confrontaties plaats vonden (COI Focus, p. 20).

Voor wat betreft Zuid-Venezuela specifiek, waartoe de deelstaat Bolívar behoort, hebben volgens InSight Crime drugshandel, gewapende confrontaties tussen staatstroepen en gewapende groepen, afpersing en illegale goudwinning deze regio getransformeerd tot een regio waar burgers in een parallelle staat leven die wordt geregeerd door georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 31).

Het geweld in de deelstaat Bolívar is gelieerd aan de controle over de mijnen en illegale mijnontginning, waarbij de georganiseerde misdaad, guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten strijden voor de controle van de minerale rijkdom (COI Focus, p. 30). In de staat Bolívar zijn de belangrijkste criminele groeperingen de sindicatos. De controle van de sindicatos over de lokale bevolking en de mijnwerkers is groot.

Naast de illegale mijnbouw worden deze criminele groeperingen ook aangetrokken door de regio omwille van het feit dat het makkelijk is de jongeren uit de arme en achtergestelde gebieden te rekruteren (COI Focus, p. 32 -33).

In Bolívar zelf werden er voor 2019 869 gewelddadige sterfgevallen geteld waarvan 532 moorden en 337 overlijdens tijdens gewapende confrontaties of buitengerechtelijke executies (COI Focus, p. 31). De gewelddadige overlijdens in Bolívar werden voor 41,78 % veroorzaakt door criminele feiten zonder opgehelderd motief, 19,34 % door huurmoorden, 14,31 % door gewelddadige overvallen, 10,44 % door afrekeningen, 4,84 % door gewapende confrontaties, 2,71 % door gendergeweld en 1,74 % door sociale protesten.

Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de deelstaat Bolívar grotendeels wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en doelgericht van aard is. Zulk geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast blijkt dat de deelstaat Bolívar een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen, alsook dat deze deelstaat regelmatig te maken heeft met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaat is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Wat betreft de overlijdens die vallen tijdens gewapende confrontaties, maken de voormelde cijfers geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers, maar er wordt niet ontkend dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Bolívar. Zo zorgen de vele clashes tussen de criminele en guerrillagroeperingen onderling voor slachtoffers onder de mijnwerkers hoewel hierover geen concrete cijfergegevens bestaan. Het uitoefenen van controle over de mijnen geeft ook aanleiding tot schietpartijen tussen leden van Venezolaanse strijdkrachten en de *sindicatos*, of tussen *sindicatos* en de Colombiaanse guerrillagroepen. Hierbij vallen vaak meerdere slachtoffers, waaronder ook vrouwen en kinderen, waarover evenmin concrete cijfergegevens bestaan. Een incident op 15 oktober 2019 betrof minstens 16 vermisten en 6 gewonden in de Los-Candados-mijn tijdens een

confrontatie tussen een *sindicato* en de ELN (Ejército de Liberación Nacional), bij een schietpartij op 22 november 2019 werden acht personen gedood op het grondgebied van één van de mijngebieden in de Orinoco-mijnbouwboog.

Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, kan uit de landeninformatie evenwel niet blijken dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Daarnaast zijn er geen concrete cijfers over burgerslachtoffers die tijdens deze gewapende confrontaties vallen. Er kan alles samengenomen dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Uit de landeninformatie blijkt evenmin dat er sprake is van ontheemding als gevolg van dit geweld.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Bolívar wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Immers, met het betoog dat het geweld in Venezuela niet genegeerd kan worden, de argumentatie dat het land zich in een situatie van totale chaos en straffeloosheid bevindt, het verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten en krantenartikelen, toont verzoeker niet aan dat er in de deelstaat Bolívar actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die door verzoeker wordt aangehaald ligt, daargelaten de vaststelling dat deze eerder betrekking heeft op de situatie in Venezuela in het algemeen en grotendeels minder actueel is, in lijn met de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Bolívar is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad herhaalt ten slotte nog dat in de “Guidance Note” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.5.6. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van

verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET